

Arrest

nr. 334 190 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2020 dient verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 april 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 277 972 van 27 september 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 12 april 2022 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 278 399 van 7 oktober 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 12 april 2023 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 maart 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2023 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende haar eerste en enige Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in op 09.12.2010. Deze VIB werd afgesloten op 31.03.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van de procedure – namelijk één jaar en bijna drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Vervolledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene reeds tweemaal een aanvraag artikel 9ter indiende, en dit op 05.11.2010 en op 14.11.2018. De eerste aanvraag werd onvankelijk doch ongegrond beoordeeld op 02.10.2013 met een bevestiging door de RVV op 10.06.2020. De tweede aanvraag werd op 07.02.2019 afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 07.02.2019. Betrokkene diende vervolgens op 28.12.2018 een eerste 9bis aanvraag in, deze werd op 16.07.2020 onontvankelijk beoordeeld. Betrokkene diende op 12.04.2023 onderhavige aanvraag in bij de stad 2000 Antwerpen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Langdurig, voornamelijk illegaal verblijf, waar meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekende op 16.05.2013, 07.02.2017, 16.07.2020 en 12.04.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevond en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om vier procedures in België op te starten en daarnaast geen gevolg te geven aan de veelvuldige bevelen om het grondgebied te verlaten die haar al betekend werden waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021). Bovendien blijkt uit het wijzen op het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten waarom het langdurig verblijf niet aantoonde dat het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont, het weze herhaald, geenszins aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene wist immers tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf, met name tijdens haar jarenlange illegaal verblijf, dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor het grootste deel van het langdurig verblijf niet volgt uit een situatie van toegekend recht of machtiging maar uit een situatie waarvoor zij zelf verantwoordelijk is en zij dus tijdens het grootste deel van zijn langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België. Het is aldus in casu duidelijk dat het ‘langdurig verblijf’ niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoonde dat het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar zij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen. Betrokkene toont niet aan dat van omwille van zijn langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie – foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd

met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk zelf voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, wat overigens niet door betrokkene wordt betwist, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan betrokkene toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht, doch betrokkene laat na om dit in zijn verzoekschrift concreet toe te lichten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hiermee artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden (RVV, arrest nr. 254 475 van 12 mei 2021).

Betrokkene beweert dat zij geen beroep kan doen op een familiaal en sociaal netwerk in Armenië om te voorzien in essentiële zaken als huisvesting en het voorzien in haar basisbehoeften. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van haar familie, vrienden en kennissen niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië noch dat zij er geen band meer onderhoudt, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij haar familie, vrienden of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien is zij zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar Armenië. Zij wist dat haar verblijf in België precair was. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomengenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst ernaar dat zij bijzonder getraumatiseerd is geraakt doordat zij het slachtoffer werd van een verkrachting in Armenië en legt hierbij een verklaring van de door haar beweerde moeder voor. Hoewel begrip opgebracht kan worden, voor de stress en de ontredde die deze gebeurtenis veroorzaakt heeft, vormt dit geen buitengewone omstandigheid die een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene verwijst naar het feit dat ze jarenlang een programma heeft gevolgd met psychologische begeleiding in België om zich opnieuw "goed" te voelen. Zij ontwikkelde een volledig netwerk in België. Dit kan eveneens weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene niet in staat zou zijn om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in haar land van herkomst in te dienen. We merken nogmaals op dat betrokkene immers ruim 33 jaar in Armenië verbleef, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van haar familie, vrienden en kennissen niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië noch dat zij er geen band meer onderhoudt, noch legt zij bewijzen voor dat haar familie, vrienden of kennissen haar niet op dezelfde manier kunnen ondersteunen als haar netwerk in België. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). In het land van herkomst beschikt betrokkene over haar naaste familieleden die haar kunnen opvangen en eventueel omringen met de nodige zorg. Betrokkene toont evenmin aan dat de psychologische hulp, mocht die nodig zijn, niet in Armenië kan verkregen worden of dat zij aldaar geen beroep kunnen doen op de nodige psychologische begeleiding en opvolging. Deze elementen verhinderen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de wetgeving dan ook niet. Wat de verklaring van de beweerde moeder betreft, is voor ons in een niet verstaanbare taal opgesteld, zonder vertaling naar één van onze landstalen, waardoor de inhoud niet beoordeeld kan worden.

Daarnaast beroept betrokkene zich op het artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft haar sociale bindingen, het netwerk van persoonlijke en sociale belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of

privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonbaar dat zij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met haar persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van haar sociale bindingen legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden, en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

De elementen van integratie (dat betrokkene Nederlands spreekt, dat betrokkene werkwilbig is,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.4. Op 22 maart 2024 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 314 396.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de beslissing werd genomen door attaché C. D. P. (...) op 22 maart 2024 (stuk 1).

Voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, werd een (bindend) "advies" ingewonnen door attaché C. D. P. (...).

In het administratief dossier kan worden vastgesteld dat door attaché C. D. P. (...) op 21 februari 2024 een nota werd opgesteld met als titel: "Nota voor F. R. (...), Directeur-generaal". Deze nota werd vervolgens "gezien" door attaché N. B. (...). Vermoedelijk betreft dit een verificatie van de nota. Deze nota werd nadien voorgelegd aan de heer F. R. (...) "voor beslissing", waaruit moet worden vastgesteld dat de attaché zijn (beslissings)bevoegdheid volledig laat afhangen van het oordeel van de heer F. R. (...). De attaché is immers gehouden de beslissing van de heer F. R. (...) te volgen. Dit betreft geen vrijblijvend advies of louter voorbereidend document. De beslissing zelf wordt in handen gelegd van de directeur-generaal.

Er blijkt echter vooreerst niet dat de heer F. R. (...) de bevoegdheid heeft tot het nemen van een beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dan wel tot het verschaffen van een (bindend) advies ("voor beslissing") over een dergelijke aanvraag aan een attaché.

Ondergeschikt, kan worden vastgesteld dat de opgestelde nota slechts een beperkte weergave vormt van de feitelijk aangehaalde elementen door verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het (bindend) advies ("voor beslissing") van de heer F. R. (...) werd niet gebaseerd op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet die door verzoekster werd ingediend, maar werd gebaseerd op een onvolledige en louter samenvattende nota. De eigenlijke aanvraag van verzoekster werd derhalve niet betrokken in de beoordeling door de heer F. R. (...). De aanvraag werd ook niet in kopie bijgevoegd, maar bleef volledig achterwege om plaats te maken voor een interne nota.

De beslissing van de directeur-generaal, bindend voor de attaché en determinerend voor de bestreden beslissing, is hierom gebaseerd op een onvolledig en onzorgvuldige feitenvinding.

Verder ondergeschikt, moet worden vastgesteld dat in de nota door de attaché een keuze wordt vooropgesteld, met name om verzoeker tijdelijk te regulariseren dan wel een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

De directeur-generaal gaf kennelijk, zonder enige vorm van motivering, de willekeurige voorkeur aan deze laatste optie:

(...)

De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, tegen dat besluit kan verweren door aan te tonen dat de tot uiting gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Het staat vast dat de directeur-generaal een bindende beslissing heeft genomen voor de attaché, op basis waarvan de bestreden beslissing vervolgens is genomen (zie hierboven). Het is voor verzoeker echter volkomen onduidelijk waarom de directeur-generaal koos voor een onontvankelijkheidsbeslissing. De directeur-generaal gaf kennelijk, zonder enige vorm van motivering, de willekeurige voorkeur aan deze laatste optie. De beslissing van de directeur-generaal is bindend. De bestreden beslissing is hierop gestoeld. Niettemin komt dit nergens ter sprake in de bestreden beslissing, terwijl de beslissing van de directeur-generaal determinerend is voor de attaché en de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt minstens de formele motiveringsverplichting geschonden, minstens blijkt dat er sprake is van een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling door deze willekeur waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat zij reeds woonachtig is in België. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster ook expliciet gewezen op haar opgebouwde banden in België, onder meer gestaafd aan de hand van getuigenverklaringen.

Door verzoekster werd aangehaald dat uit de voorgebrachte elementen in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf, wordt weergegeven dat verzoekster zich heeft geworteld in de samenleving waar zij sinds 2010 deel van uitmaakt. Er is sprake van een ononderbroken verblijf in België sinds 2010. Verzoekster spreekt goed Nederlands, waardoor haar aanpassing makkelijk verliep. Het spreken van één van de landstalen vergemakkelijkte in het bijzonder haar integratie. Door haar langdurige afwezigheid heeft verzoekster elke binding met Armenië verloren.

Het staat vast dat verzoekster sinds 2010 niet meer terugkeerde naar Armenië, waardoor het net aannemelijk is dat door een verblijf in het buitenland van meer dan 13 jaar de banden met Armenië teloor zijn gegaan. Bovendien heeft verzoekster nadrukkelijk omschreven in haar eigen bewoordingen (haar eigen motivatiebrief, zoals gevoegd onder stuk 3 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet) waarom zij Armenië heeft verlaten, wat zij deed gedurende haar periode van verblijf in België en waarom zij niet kan terugkeren naar Armenië.

Verzoekster is bijzonder getraumatiseerd geraakt doordat zij het slachtoffer werd van verkrachting in Armenië op 31 augustus 2008. Verzoekster verwijst hiervoor naar de documenten onder stuk 8 bij de aanvraag tot

machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Zij kan hierdoor niet terugkeren naar Armenië.

Verzoekster wijst erop dat zij een jarenlang programma heeft gevolgd met psychologische begeleiding in België om zich opnieuw “goed” te voelen. Zij ontwikkelde een volledig netwerk in België. Zij zette zich onder meer in via vrijwilligerswerk, zoals zij beschrijft in haar persoonlijke motivatiebrief en zoals blijkt uit de bijgevoegde getuigenverklaringen aan de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met haar land van herkomst (Armenië) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, het als onwaarschijnlijk wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoeker geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Armenië werd geboren en getogen en aldaar “ruim 33 jaar” verbleef. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoekster Armenië verliet en het verlies van binding met haar land van herkomst omwille van haar langdurige afwezigheid uit Armenië.

Haar verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoekster heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij heeft gekend in Armenië. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoeker in Armenië werd geboren en getogen en aldaar “ruim 33 jaar” heeft verbleven.

De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoekster in de bestreden beslissing. Er is geen dan wel onvoldoende oog voor de binding die verzoekster heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die zij heeft voorgebracht bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na haar vertrek uit Armenië en zijn verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Armenië. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Armenië, de redenen waarom zij vertrok uit Armenië en haar langdurig verblijf in België – hetgeen verzoekster alleen gestaafd heeft en hetgeen wordt erkend door de gemachtigde – wijzen net op het tegendeel.

Dit vormt dan ook minstens een “begin van bewijs” dat zij geen beroep kan doen op een familiaal of sociaal netwerk in Armenië, zoals ten onrechte niet wordt erkend in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

4. Dat de gemachtigde stelt dat verzoekster in Armenië werd geboren en getogen en aldaar “ruim 33 jaar” verbleef, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoekster buiten Armenië thans de belangen die zij nog heeft in Armenië ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekster, in het bijzonder de meer dan 13 jaren dat zij momenteel reeds onafgebroken verblijvende is in België (hetgeen vaststaat en niet ter discussie wordt gesteld).

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie – met name dat verzoekster eerder verbleef in Armenië – thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoeker verblijvende is buiten Armenië. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen verbleven heeft in Armenië, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende was in België.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoekster dat zij nog beroep zou kunnen doen op haar familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen “korte tijd” omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

Verzoekster wijst er temeer op dat zij geen “negatief bewijs” kan voorbrengen, waaruit onder meer zou moeten blijken dat zij geen banden meer heeft met Armenië.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoekster merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoekster slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Armenië, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Armenië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoekster in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Armenië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 10 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (22.03.2024) en het moment van het indienen van de aanvraag (12.04.2023), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De kritiek op de interne nota voor de directeur-generaal is gericht tegen een voorbereidend document dat niet de eigenlijke bestreden beslissing betreft. Verder bevat de bestreden beslissing zoals hoger werd uiteengezet wel degelijk een motivering in rechte en in feite waarom de machtigingsaanvraag van 12 april 2023 onontvankelijk wordt verklaard. Met deze motivering is reeds voldaan aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het volstaat immers dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (cf. RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat voor elke overweging in de beslissing tevens “het waarom” of “uitleg” moet worden vermeld. De formele motiveringsplicht legt voorts slechts een positieve motivering op. Er moet dus enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er geen andere beslissing wordt genomen. Er diende dan ook niet te worden gemotiveerd waarom er niet werd geopteerd voor een tijdelijke verblijfsmachtiging.

Verwerende partij kan zodoende worden bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen opwerpt dat “(h)et loutere feit dat het vermeende “bindend advies” van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken geen motivering bevat, (...) allerm minst (volstaat) om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing” nu er “geen abstractie (kan) gemaakt worden van het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid gemotiveerd is door de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie”, zodat verzoekster “niet dienstig kan voorhouden dat een schijn van willekeur zou zijn gewekt”. Samen met verwerende partij dient tevens te worden vastgesteld dat nergens uit de toepasselijke wetgeving blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen advies zou mogen inwinnen bij zijn hiërarchische meerdere, de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij kan verder ook worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen verwijst naar artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Delegatiebesluit).

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 9bis; (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...).”

De heer F. R. werd bij koninklijk besluit van 27 september 2020 ingevolge de hernieuwing van zijn mandaat aangesteld als houder van de managementfunctie directeur-generaal bij de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, met ingang van 15 januari 2021.

Verzoekster betoogt dat het “(bindend) advies (“voor beslissing”) van de heer F. R. (...)” niet werd gebaseerd op haar machtigingsaanvraag, maar “op een onvolledige en louter samenvattende nota”, en dat haar “eigenlijke aanvraag (...) derhalve niet betrokken (werd) in de beoordeling door de heer F. R. (...)”, doch zij laat na *in concreto* toe te lichten met welke elementen uit haar aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij het opstellen van het advies van de directeur-generaal. Zij toont dan ook niet aan dat “de opgestelde nota slechts een beperkte weergave vormt van de feitelijk aangehaalde elementen door verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet”. Voorts blijkt uit de

motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle door verzoekster aangehaalde elementen en wordt voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat haar *“bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met haar land van herkomst (Armenië) (...) buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet (vormen)”*. Zij acht het kennelijk onredelijk dat, gelet op haar persoonlijke situatie, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat zij eerder in Armenië werd geboren en getogen en aldaar *“ruim 33 jaar”* verbleef. Er wordt volgens haar geen of onvoldoende rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds zij Armenië verliet en met het verlies van binding met haar land van herkomst omwille van haar langdurige afwezigheid uit Armenië. Zij gaat hiermee evenwel voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Langdurig, voornamelijk illegaal verblijf, waar meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekende op 16.05.2013, 07.02.2017, 16.07.2020 en 12.04.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevond en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om vier procedures in België op te starten en daarnaast geen gevolg te geven aan de veelvuldige bevelen om het grondgebied te verlaten die haar al betekend werden waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien

betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021). Bovendien blijkt uit het wijzen op het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten waarom het langdurig verblijf niet aantoont dat het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont, het weze herhaald, geenszins aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene wist immers tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf, met name tijdens haar jarenlange illegaal verblijf, dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor het grootste deel van het langdurig verblijf niet volgt uit een situatie van toegekend recht of machtiging maar uit een situatie waarvoor zij zelf verantwoordelijk is en zij dus tijdens het grootste deel van zijn langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België. Het is aldus in casu duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoont dat het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar zij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen. Betrokkene toont niet aan dat van omwille van zijn langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie – foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk zelf voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, wat overigens niet door betrokkene wordt betwist, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan betrokkene toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht, doch betrokkene laat na om dit in zijn verzoekschrift concreet toe te lichten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hiermee artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden (RVV, arrest nr. 254 475 van 12 mei 2021).

Betrokkene beweert dat zij geen beroep kan doen op een familiaal en sociaal netwerk in Armenië om te voorzien in essentiële zaken als huisvesting en het voorzien in haar basisbehoeften. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van haar familie, vrienden en kennissen niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië noch dat zij er geen band meer onderhoudt, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij haar familie, vrienden of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien is zij zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar Armenië. Zij wist dat haar verblijf in België precair was. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomengenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst ernaar dat zij bijzonder getraumatiseerd is geraakt doordat zij het slachtoffer werd van een verkrachting in Armenië en legt hierbij een verklaring van de door haar beweerde moeder voor. Hoewel begrip opgebracht kan worden, voor de stress en de ontredde die deze gebeurtenis veroorzaakt heeft, vormt dit geen buitengewone omstandigheid die een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene verwijst naar het feit dat ze jarenlang een programma heeft gevolgd met psychologische begeleiding in België om zich opnieuw "goed" te voelen. Zij ontwikkelde een volledig netwerk in België. Dit kan eveneens weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene niet in staat zou zijn om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in haar land van herkomst in te dienen. We merken nogmaals op dat betrokkene immers ruim 33 jaar in Armenië verbleef, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van haar familie, vrienden en kennissen niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië noch dat zij er geen band meer onderhoudt, noch legt zij bewijzen voor dat haar familie, vrienden of kennissen haar niet op dezelfde manier kunnen ondersteunen als haar netwerk in België. Temeer daar het feit dat een

vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). In het land van herkomst beschikt betrokkene over haar naaste familieleden die haar kunnen opvangen en eventueel omringen met de nodige zorg. Betrokkene toont evenmin aan dat de psychologische hulp, mocht die nodig zijn, niet in Armenië kan verkregen worden of dat zij aldaar geen beroep kunnen doen op de nodige psychologische begeleiding en opvolging. Deze elementen verhinderen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de wetgeving dan ook niet. Wat de verklaring van de beweerde moeder betreft, is voor ons in een niet verstaanbare taal opgesteld, zonder vertaling naar één van onze landstalen, waardoor de inhoud niet beoordeeld kan worden.

Daarnaast beroept betrokkene zich op het artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft haar sociale bindingen, het netwerk van persoonlijke en sociale belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat zij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met haar persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van haar sociale bindingen legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden, en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

De elementen van integratie (dat betrokkene Nederlands spreekt, dat betrokkene werkwilbig is,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoekster Armenië verliet en met de banden van verzoekster met België. Verzoekster beperkt zich in wezen tot een herhaling van de in haar aanvraag aangehaalde elementen en haar eigen standpunt, namelijk dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel deze concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de gemachtigde niet. Aldus toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summierië uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar aangehaalde elementen.

Het oordeel van de gemachtigde dat het verblijf, de integratie en de opgebouwde banden van verzoekster in België niet kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoekster weerlegt immers niet dat zij 33 jaar in Armenië verbleven heeft en dat haar hele familie aldaar verblijft en brengt geen elementen aan dat zij familie heeft in België. Bovendien stelt de gemachtigde op redelijke wijze dat "het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan". Verzoekster voert dan wel aan dat haar banden met Armenië verloren zijn gegaan, zij brengt hiervan echter

geen bewijsstukken bij. Zij kan niet zonder meer voorhouden dat de banden met haar land van herkomst, waar zij drieëndertig jaar heeft gewoond, teloor zijn gegaan door het enkele feit dat zij reeds sinds 2010 in België verblijft. Het is niet kennelijk onredelijk om (i) het gegeven van langdurig verblijf waarbij verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk zelf voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, (ii) de bewering dat verzoekster geen beroep kan doen op een familiaal en sociaal netwerk in Armenië om te voorzien in essentiële zaken als huisvesting en basisbehoeften en (iii) het gegeven dat verzoekster haar sociale bindingen, het netwerk van persoonlijke en sociale belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM, in België heeft opgebouwd, *“niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend”*.

Tot slot voert verzoekster aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat zij slechts voor een *“tijdelijke”* of *“korte”* periode moet verblijven in Armenië, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee toont zij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er *“meer dan 10 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (22.03.2024) en het moment van het indienen van de aanvraag (12.04.2023), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode”*, toont verzoekster niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden *“tijdelijk”* en *“kort”* veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Armenië geen definitief karakter dient te hebben. Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN